

2n PREMI PROSA JOVES

Obra: Tornar a començar

Autor: Ariadna Pou

Estava a la cuina agafant un ganivet per tallar la pastanaga. Ja tenia un apòsit al dit gros de la mà, per això el vaig agafar amb cura pel mànec de fusta. Vaig anar cap als fogons vells i descolorits que hi havia just al davant del calaix dels coberts. Vaig encendre el foc i vaig posar-hi l'aigua per començar-la a bullir. Mentre estava tallant a trossets petits els ingredients sobre la fusta, vaig notar que la porta s'obria. En sentir el soroll em vaig girar de seguida i instintivament em vaig cobrir el cap amb els braços. El cor em batejava fort. Tenia por. No volia que entrés mai més a la cuina. No volia que entrés mai més a casa. I aquest cop per què entrava? Per insultar-me, per pegar-me, per dir-me que no em queixés i cridar-me per dir-me la sort que tenia de poder viure sota un sostre amb tres àpats cada dia? La por es va apoderar de mi. Vaig caure de genolls i vaig començar a plorar. Em sentia impotent. Em sentia feble, vulnerable. Ell feia que em sentís així cada dia, tractant-me amb aquella agressivitat i superioritat que el caracteritzava. Em feia tanta ràbia aquell sentiment. Cada dia em retreia a mi mateixa que era massa feble, que em mostrava massa vulnerable.

- Mama, què passa? - va dir una veu de nen petit, la veu d'en Marc, el meu estimat fill. - Per què plores?

Vaig aixecar la vista. Vaig veure aquell nen petit. Els ulls li brillaven d'innocència. Almenys un ull. L'altre el tenia inflat i d'un color fosc. Tenia cops per tota la cara i els braços. Em vaig espantar en veure'l així, però en el fons, la seva presència em va relaxar. Vaig eixugar-me les llàgrimes. No volia donar al meu fill una imatge de dona feble i ploranera. El volia fer sentir protegit davant d'aquell monstre amb qui s'havia d'enfrontar cada dia. Vaig córrer a abraçar-lo.

- Què t'ha passat? - Li vaig dir a cau d'orella, mentre l'abraçava, tot i que ja sabia la resposta.

- El papa. Ha perdut una aposta mentre jugava amb els seus amics. Diu que ha perdut molts diners. M'ha dit que anés a buscar-te per demanar-te més diners. - Ens vam deixar d'abraçar. Ell tenia els ulls humits, refulgents de por. - Jo li he dit que no sabia on eres i m'ha donat un cop molt fort a l'ull i al braç. I llavors he anat corrents a... a busc-buscar-te - Va començar a plorar. - Jo no he fet res, mama! - deia mentre plorava - T'ho juro!

En el moment que el volia tornar a abraçar i dir-li que ja sabia que ell no havia fet res, ell va entrar. Aquell monstre. No el suportava. Tenia por. Vaig posar en Marc darrere meu i vaig córrer fins al racó més apartat de la porta.

Digue-li al teu fill que és un idiota inútil. - Va dir ell cridant. Estava aguantant un cigar amb la mà dreta, mentre queien cendres al terra que acabava de fregar. - Dóna'm diners.

- No en tinc de diners. Els he gastat avui per comprar menjar - Vaig dir amb odi i por a la veu.

- Mira que bé! Tu et gastes els diners pel que tu vols i els altres ens hem de fotre, no? - Després d'haver dit això va acostar-se a mi i em va clavar una bufetada just al lloc on tenia la ferida del dia abans.

- No serveixes per res! Encara tens sort de que toleri la teva presència cada dia! Sinó ningú no et voldria enlloc. On vas vestida així - Es va posar a riure - Sembla que tinguis cinquanta anys! - va cridar.

- D'aquí deu minuts vine i dóna'm els diners.

Va sortir de la cuina tancant d'un cop la porta. Se'm van tornar a escapar les llàgrimes. En Marc estava assegut en un racó mirant-me. Estava arraulit amb les cames enganxades al pit.

- Ja està mama! - va dir en Marc mentre deixava veure el mòbil que tenia entre les cames. Havia estat gravant l'escena tal com li havia dit abans en un moment en què em vaig sentir amb forces per poder decidir alguna cosa.

- Molt bé, Marc! - Li vaig somriure amb tristor. Dóna'm el mòbil i marxem d'aquí abans que torni el pare!-

- Però el pare no s'enfadarà si torna i no ens troba casa? Tinc por que es torni a enfadar i em faci mal.

- No et preocupis Marc! No ens tornarà a fer mal mai més. - L'abraço. El final de la frase li dic xiuxiuejant molt a prop de la seva orella. Volia que li quedés clar que no teníem per què viure d'aquella manera.

En Marc i jo vam sortir de la cuina. Vaig tancar la porta amb suavitat i vam baixar corrents escales avall intentant no fer soroll. Quan vam ser al carrer vam passar a l'altra vorera perquè no ens veiés des del bar on cada dia bevia i jugava a cartes. Era innecessari perquè li havia dit que aniria a buscar diners, però vaig prendre totes les precaucions possibles perquè no ens veiés. Vam córrer sense parar i quan ja érem prou lluny, vaig veure un cotxe de policia que vigilava en un cantonada. Vaig agafar el mòbil que tenia a la bossa i els vaig donar a un del policies que hi havia dins el cotxe.

-Ajudeu-nos!-vaig dir intentant no desesperar-me- al final un dia ens matarà.

A partir d'aquí tot va transcórrer com un somni. Moltes imatges se m'han esborrat de la memòria, no puc recordar amb precisió el que va passar. Només recordo que en Marc i jo vam seure en unes cadires d'una sala desangelada que hi havia al costat del despatx de dos policies que parlaven entre ells. Que hi vam ser unes quantes hores i que aquells dos mateixos policies, van pujar dins un cotxe, van posar la sirena i van marxar. Unes hores més tard, van tornar i ell estava emmanillat. Per primera vegada en molts anys no ens podia fer res tot i estar molt enfadat. Això em va donar una reconfortant satisfacció barrejada amb por i inquietud.

- Què has fet! - va cridar. Que no ho veus? Ara ja no podràs fer res sense mi! Tot s'ha acabat!

- T'equivoques- vaig dir-li jo, dedicant-li un lleu somriure fet amb tot el coratge que em quedava- Ara és quan comença tot.

Vam sortir d'aquella sala. En Marc em donava la mà. Sentíem una tranquil·litat que no recordàvem cap dels dos. La vida comença. Tot torna a començar.